

Forfatter: Motzfeldt, Peter

Titel: BREV TIL: Christie, Wilhelm Frimann Koren FRA: Motzfeldt, Peter (1819-09-04)

Citation: Motzfeldt, Peter: "BREV TIL: Christie, Wilhelm Frimann Koren FRA: Motzfeldt, Peter (1819-09-04)", i *Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen*, Gyldendalske Boghandel, s. 296. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990951-000-shoot-L0019909510000151.pdf> (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Stockholmden 4de Septbr. 1819.

Kjære Ven!

— — — — — Jeg seer, det er gaaet Dig som mig at vorde ret mismodig ved den store Ulykke med Branden i Christiania. Ja det var virkelig et betydeligt National-Tab, foruden den Ulykke det var for Individier af flere Klasser. Ja den ene Ulykke har afløst den anden i vort stakkels Norge! Men Du har Ret, vi bør ei mistvivle men haabe til Forsynet, og allerede har jo dette naadigen seet ned paa Landet, ved at velsigne det med et godt Aar. — — — Blandt de flere, jeg har havt af det sidste Slags, var den mig at see Reins ynkværdige Forfatning. Intet Bad, ingen Ting formaar at helbrede ham; det er forbi med ham. Han lever neppe længe, og da er der en Vens Enke med syv Børn! Og om han lever, hvorledes skal det dog blive med ham? Han kan jo ei bestyre Embedet. Capellan siger han, han ei kan faa uden altfor drøie Conditioner, ja saadan en ung Herre vil strax have Exspectance paa Kaldet betinget, og dette gaar jo ei an. Rein talte med Kongen derom, men han vilde ikke, burde ei heller love ham, at Expectance skulde blive tilstaaet. Kongen var ellers meget blid imod ham og lovede ham at gjøre alt hvad han kunde for ham. Kjære Christie! tænk Du over, hvad der kunde gjøres, og led Du ham til at gjøre Ansøgninger, som ere muelige at bevilge, —s. 297at han ei kommer med noget, som er forkeert. Han har nu vel talt med Treschow i Christiania; men Gud veed, om der er kommet noget Resultat ud deraf. — — Jeg har seet Sandels's Rapport til Kongen om hans bergenske Reise. Den er særdeles anbefalende for Bergenserne, og den er tillige skrevet med et rigtigt Blik over Bergens Stilling og Tænkemaade. Han nævner Dig, Lowzon og Pavels med særdeles Udmærkelse. Forresten nævnes ingen uden Falsen, som han meget roser, og som mig synes rigtigheden bedømmes. Det er mig kjært, at F. sættes i sit rette Lys hos Kongen. Han er unægtelig en Mand, der fortjener at være anseet for en af vore dueligste Embedsmænd. Han har sine Grimaser; men det har vel enhver af os. Jeg saa vgsaa det Brev, som Kongen tilskrev Dig; men jeg har ei været paa Raad derom. Brevet er dicteret til Hagerup, eller som jeg tror opsat af ham, efter visse Momenter. Nu, der er intet Ondt i Brevet; men havde man spurgt mig, saa havde jeg raadet, enten ikke at skrive noget Brev, eller at stile det til Dig, Lowzon og Pavels, og derhos at gjøre et og andet Udtryk i Brevet lidt anderledes. Hvilke mine Grunde hertil ville have været, vil Du nok vide, uden at jeg siger det. Kongen og Kronprindsen reifte herfra i Forgaars for at gjøre en Tour til Dalerne og flere Egne. De skulle komme igjen den 25de. Der er ingen Statsraader med, hverken svenske eller norske. Vi ere da her hjemme i vor Rolighed; men Anker er med Kongens Tilladelse en Tour til Norge. Det har staaet i tydske Aviser, at han vilde tage Afsked, om det var indført, fordi man vilde have ham til saa at gjøre, det veed jeg ikke. Men vist er det, at han ei tænker paa at afgaa, skjøndt jeg i hans Stilling og efter den Maade, hvorpaa han stundom behandles, — længe siden havde qvitteret Posten. Han er ogsaa nu saa sløv, at han nok for den Skyld burde afgaa, og dog maa man ønske, at han bliver ved; thi det bliver neppe bedre med ham, som rimeligviis skal succedere.